



## Cỏ May

Trầm Thiên Thu

*Ngày xưa hóa thành kỷ niệm. Kỷ niệm quay quắt mãi trong tôi. Kỷ niệm vẫn ngọc ngà dù băng khuâng. Ôi cái thời còn "17 bẻ gãy sừng trâu ấy"...!*

Vừa dừng xe trước cổng, tôi chợt thấy một người đi bộ cùng lẽ nhưng ngược chiều về phía tôi.

- Cô bé ơi! Cho tôi hỏi thăm.

Nghe tiếng "cô bé", tôi đã muốn lộn ruột lên rồi.

- Cái gì? Tôi như vậy mà bé hả?

- Không phải. Thôi thì... cô lớn vậy.

Giọng tôi khô như sỏi.

- Ông hỏi gì?

- Cô biết quán cà-phê Tầm Duyên ở đâu, làm ơn chỉ dùm.

Tôi "nực nội" không chịu nổi. Chỉ tay lên trên cổng, tôi đanh đá:

- Mắt ông có so le không? Tấm biển lớn thế kia mà không thấy?

Hơi ngược lên, hấn dậm cặp kính cận:

- Xin lỗi cô, tôi sơ ý vì vội. Nhờ cô chỉ giúp nhà bà Tư Huỳnh.

- Đó, ông đi tới thêm khoảng 40m nữa. Bên trái, nhà cổng xanh.

- Cảm ơn cô.

Thứ người gì vô duyên không chịu được. Cái thị trấn nhỏ bằng bàn tay này, nửa quê nửa tỉnh, có gì mà không biết chứ? Nước đó có mà... ế vợ! Vô phước mới lấy làm "của nợ" đó.

### oOo

Nhà trường thông báo đổi giáo viên sinh ngữ, tôi tò mò hỏi nhỏ Khuyên:

- Ê, giáo viên Anh văn mới là thầy hay cô, mà?

- Thầy.

- Sao mà biết?

- Thế mới hay. Muốn tao làm mai không?

- Con lạy mẹ. Đùa vừa thôi. À, mà ông có điễn trai không?

- Coi tạm được. Mà mà hỏi làm gì? Kỳ!

Chuông reo vào học. Tiết đầu. Cả lớp hồi hộp chờ giáo viên mới. Tôi hết hồn hết vía khi thấy thầy hiệu trưởng chỉ tay cho "ông" đi vô lớp tôi. Cả lớp lao xao đứng chào. Ông trầm giọng mà không có lấy nửa môi cười, dù chỉ là nhếch mép (chắc hẳn thuộc loại ế vợ khó tính).

- Các em ngồi xuống. Tôi được thuyên chuyển về đây phụ trách môn Anh văn. Nghe nói lớp 11A này khá lắm.

Cả lớp rào rào như mưa:

- Vành Khuyên giỏi Toán, thừa thầy.

- Tầm Duyên giỏi Anh văn lắm, thầy ơi!

- Thôi, các em giữ trật tự.

Có tiếng vọng lên:

- Thầy cho chúng em biết tên ạ!

- À, xin lỗi các em. Tôi quên. Tôi là Nguyễn Việt Nam.

Cả lớp lao xao:

- Tên thầy hay quá. Nghe rất... Việt Nam.

Cuối lớp có tiếng nam sinh xen vào:

- Em tên America, thưa thầy.

Lúc này ông mới chịu hơi nhếch mép. Được nước, lớp lại ồn ào:

- Thầy bao nhiêu tuổi ạ?

- Ba mươi. I'm out of date <sup>(1)</sup>

- No, you're still young, not old yet! <sup>(2)</sup>

- Thầy có wife chưa?

Ông khoát tay:

- Cả lớp hãy giữ trật tự. Chúng ta chuẩn bị kiểm tra bài cũ.

Tự nhiên tôi run lạt. Trống ngực đánh liên hồi. Nhỏ Khuyên kể tai tôi nói khẽ:

- Thầy là anh họ tao đó.

- Hèn chi...!

Tay thầy đưa xuống, rồi đưa lên chậm chậm, và bất chợt dừng lại.

- Đố Lê Tâm Duyên.

Chúa ơi! Cái vắn D quá quý. Tôi thảm nguyên rủa. Nghĩ đến hôm trước, tôi càng run dữ tợn, mặt tái nhợt như trúng gió. Nhỏ Khuyên hỏi:

- Sao vậy, Duyên?

Tôi lắc đầu, thờ dài như trút "độc khí" trong người ra rồi cầm vở lên kiểm tra. Nhìn cặp mắt kiếng mà... thấy ghét! Thấy tôi, thầy nhẹ giọng:

- Oh, you're Tâm Duyên? <sup>(3)</sup>

Thầy quay lên bảng viết: "*Yesterday, I meet a young girl is beautiful but furious*" (4). Thầy nói:

- Em coi có gì sai không?

"Để ợc", tôi nghĩ. Tôi biết ông "chơi" tôi. Tôi càng lảm lét đứng như trời trồng.

- Em trả lời đi.

Tôi ấp úng:

- Thừa... thầy, "meet" phải ở quá khứ là... "met", và sau girl phải có... đại từ quan hệ là... "who".

- Tốt. Mời em về chỗ. Let bygones be bygones <sup>(5)</sup>

Nghe thầy nói vậy, tôi thấy nhẹ mình hẳn đi như trút được ngàn cân. Coi làm lì vậy mà... cũng được!

o0o

Thời gian trôi thật nhanh. Tôi chẳng biết mình "không bình thường" từ bao giờ. Nhỏ Khuyên và tôi thân nhau từ hồi học đệ nhất cấp. Hai đứa thường rủ nhau lên đồi phía sau thị trấn dạo chơi vào những buổi chiều đẹp trời. Thỉnh thoảng có cả thầy Anh vẫn đi nữa. Dọc con đường mòn lên đồi mọc đầy cỏ may. Mỗi khi về là tha hồ mà nhặt. Nhặt không xuê phải lấy dao mà cạo. Cỏ may hoang dại mà lại thơ mộng. Hay chỉ thơ mộng với tôi? Thầy bình dị chứ nào có gì hấp dẫn, vậy mà tôi lại thấy mến thầy lạ thường. Hay tại tôi có chút máu văn chương nên "mê" những bài thơ thầy đăng báo? Chỉ một tuần nữa tôi đi du học tự túc. Nghĩ đến ngày xa xứ, tôi cảm thấy buồn da diết, cộng thêm điều gì đó vu vơ khó tả. Chiều nay chủ nhật đẹp trời, thầy cùng tôi lên đồi. Không có nhỏ Khuyên vì nó đi công chuyện bất ngờ. Nắng vàng nhạt. Cỏ may khẽ lay trong gió hiu hiu. Bất chợt tay tôi chạm phải "vật thể lạ". Tôi run nhẹ, xao xuyến đầu đời con gái.



- Chiều buồn quá hả Duyên?

- Dạ.

Ngưng một chút, tôi tiếp:

- Mai mốt... thầy... nhớ viết thư cho... Duyên nha.

- Em phải viết trước mới biết địa chỉ chứ?

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng... anh... anh nhận thư là phải viết cho Duyên liền đó.

- Lỡ bạn không viết ngay được thì sao?

- Bạn cũng phải viết. Nếu không... "người ta" không học nổi đâu. Viết nhiều mới chịu đó!

Anh chỉ khẽ gật đầu. Người gì mà lúc nào cũng trầm mặc, lạnh lùng như vậy đó! Ghét thì ghét mà sao tôi thấy rất buồn khi xa anh. Đôi tay tôi đau nhẹ trong tay anh. Không hiểu sao hôm nay anh lại "liều" đến vậy. Tay tôi cứ ngoan ngoãn nằm gọn trong tay anh.

- Em ráng học mai mốt về giúp đất nước, em nhé!

Tôi "dạ" rất khẽ. Sao anh không nói gì khác? Con gái thường khó hiểu đã đành, anh là con trai mà sao cũng khó hiểu vậy? Tôi muốn nói nhiều nhưng ngại vì là con gái. Ai lại...? Anh không hiểu hay cố ý không hiểu tâm tính con gái?

o0o

Chuyến bay sắp cất cánh. Vẫn không thấy anh đâu. Nhỏ Khuyên chạy đến vội trao cho tôi lá thư:

*Tâm Duyên mến,*

*Hãy giữ nhánh cỏ may này như một kỷ niệm nhỏ nhoi và đơn sơ nhất. Và hãy thông cảm cho một người không đến tiễn em được vì lý do nào đó khó nói. Chúc em đi bình an và học giỏi. Hy vọng nhánh cỏ may sẽ là nhánh may mắn cho em trên con đường tương lai trong những ngày xa xứ.*

*See you again, <sup>(6)</sup> Tâm Duyên.*

Sống mũi tôi chợt sè cay. Và hình như có vị mằn mặn ở đầu môi. Có một loại cỏ không tên giống như cỏ may đang nhẹ găm vào trái tim tôi, vừa nhoi nhói vừa êm ái. Lẽ nào...!?

oOo

Sau năm năm xa xứ, tôi trở về khi quê hương tiết trời đang vào xuân. Hoa cỏ có vẻ tươi đẹp hơn. Nắng như tơ vàng óng ả. Không biết anh ở đâu. Không nghe Nhỏ Khuyên nói gì, mà hỏi thì... ngại thỉ mỗ! Tôi đã báo tin trước cho anh cả tháng trời kia mà? Lá thư cuối anh gởi cho tôi cách nay đã gần một năm. Anh rất khác những người tôi đã gặp. Trong anh có điều gì đó huyền bí quá. Tuy anh khô như cát sa mạc và lạnh như nước đá cục, tôi vẫn thấy nhớ nhớ cái gì đó. Hình như vẻ băng giá của anh đã làm tim tôi hóa mềm. Nghịch lý kỳ lạ! Lẽ nào câu anh nói lần kiểm tra "Let Bygones Be Bygones" như lời tiên tri sao? Không. Cỏ may vẫn mọc đầy mà!



Khoảng trống trong tôi không thể lấp đầy. Những bước chân vô tình cứ đưa tôi đi. Ngọn đời xưa thay đổi nhiều với thời gian và mưa nắng, nhưng cỏ may vẫn lay lay trong gió như mời gọi kỷ niệm, vẫy gọi ký ức. Nhưng thời gian không quay trở lại! Tôi mơ màng những nhánh cỏ dại mà nghe lòng mình chợt hoang vu, vàng vố như vạt nắng cuối chiều. Có lẽ nhờ anh mà tôi đã thay đổi, nữ tính hơn, không ngang bướng như ngày xưa nữa. Tôi chợt cười một mình.

Đã một tuần qua vẫn không thấy tin anh. Tôi càng thấm buồn dù trời đang vào xuân. Buổi chiều, Khuyên ghé nhà tôi và bắt tôi hứa đủ thứ. Tôi bực mình và hứa đại cho xong. Khuyên cười nhìn tôi và đưa tôi lá thư ngắn gọn:

*Tâm Duyên,*

*Nghe Khuyên nói em về nhưng anh còn chút việc chưa xong. Ba ngày nữa anh sẽ về thăm di Tu Huỳnh, nhỏ Khuyên và nhất là để gặp em. Tâm Duyên đừng giận anh nha!*

**NGUYỄN VIỆT NAM**

Tôi không giấu được niềm vui. Tôi cười và nhìn Khuyên. Bất chợt tôi ôm Khuyên:

- Cảm ơn mày!
- Cảm ơn sông vậy sao? Đền ơn cái gì cho tao chứ?

Tôi nhéo Khuyên:

- Con nhỏ này! Ghẹo tao hả?

Xa xa vọng lại giai điệu rộn ràng ai đó vừa bật lên, tiếng ca nhẹ nhàng và ngọt ngào:

*"Anh cho em mùa xuân,  
nụ hoa vàng mới nở,  
chiều đông nào nhưng nhớ..." <sup>(7)</sup>*

- Ê Khuyên, lên đồi chơi với tao chút, tới tối về nha?
- Không. Mày đi một mình đi.
- Thôi mà, năn nỉ mà, đừng làm eo với tao chứ!

Hai đứa tung tăng lên đồi. Mùa xuân đang về êm đềm và diệu kỳ. Tình yêu cũng nhiệm màu như một phép lạ. Lòng tôi chợt giao mùa. Hình như trời đất cũng giao thừa sớm...

Trầm Thiên Thu

- (1) Tôi đã già.
- (2) Không, trông thầy còn trẻ.
- (3) Ồ, bạn là Tâm Duyên?
- (4) Hôm qua tôi gặp một bạn gái trẻ, đẹp nhưng hơi dữ.
- (5) Chuyện cũ hãy cho qua.
- (6) Hẹn gặp lại.
- (7) Nhạc: Nguyễn Hiền, Thơ: Kim Tuấn.

